

บทที่ 1

เตรียมตัวปิดฉาก 1 - หายนะที่มาแบบไม่คาดฝัน

มีคำพูดหนึ่งกล่าวไว้ว่า 'ความว้าวไม่ทันหาย ความควายเข้ามาแทรก' ผู้แต่งกับผู้อ่านต่างถูกใจคำพูดนี้ แต่ฉันกลับรับประกันได้เลยว่าถ้าคนพวกนี้เจอกับตัวเอง เขาจะต้องเกลียดคำพูดนี้เข้ากระดูกดำ

"ฉันจะพูดอีกครั้ง สิ่งมีชีวิตจากต่างดาวที่มีที่มาไม่ชัดเจน ฉันขอออกคำสั่งในนามเจ้าหน้าที่จากสมาพันธ์ดาวเคราะห์ฮีเทอร์นัล ฟิชที่ถูกส่งมาประจำการที่โลก ให้พวกเธอเย็นนิ่งๆ! ยกมือและผูกปมหมวดลัมผัสหรืออวัยวะอื่นๆ ที่มีอานุภาพในการโจมตีขึ้นเหนือศีรษะ จากนั้นยอมให้จับกุมแต่โดยดี!"

ฉันอยากเกลี้ยกล่อมตัวเองให้เชื่อว่าหลินเหลาซือแค่กำลังเล่นเกมผจญภัยหรือซ้อมบทละครเท่านั้น แต่แววดาคุดันผิดจากยามปกติของเธอบอกฉันว่ามันไม่ใช่ เธอไม่ได้กำลังล้อเล่น

ในเมื่อเธอไม่ได้ล้อเล่น งั้นฉันก็ต้องรีบคิดแผนการรับมือ และขั้นแรกคือ...

"มันคืออะไร"

หลินเหลาซืออิงไปครู่หนึ่งก่อนจะย้อนถาม "อะไรคืออะไร"

8 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 5

"สมาพันธ์น้ำเต้าหู้หย่งเหอ* ที่อาจารย์...เธอพูดถึงไง"

ซูยริวจิแก้คำพูดฉัน "สมาพันธ์ดาวเคราะห์ฮีเทอร์นัล พีซคลับ"

"นั่นแหละ มันคืออะไร"

ฉันกดตอบคำถาม แต่สิ่งที่ตอบกลับมาก็คือความเงียบอันยาวนาน

ฉันรอจนทนไม่ไหว ขณะอ้าปากกำลังจะเร่งทวงคำอธิบายจากพวกเขา

พลันในหัว หู และตรงหน้าก็เกิดการระเบิดเสียงดังลั่นพร้อมๆ กัน

"นี่เธอไม่รู้จักสมาพันธ์ ฮี.พี. ได้อย่าง! ช่างไม่สนใจเรื่องราวในจักรวาลเอาซะเลย!"

"มีเรื่องที่คุณพลาดไปเรื่องไม่รู้ด้วยแฮะ!"

"การศึกษาของเด็กสมัยนี้ช่าง..."

หางคิ้วของฉันกระตุกเป็นระยะขณะมองและฟังมนุษย์ต่างดาว ทั้งสามว่าฉันโง่งงด้วยท่าทางโมโหโทโส

หนวกหูเป็นบ้า! อยู่ได้หวันแค่ชาวต่างประเทศยังหาดูได้ยาก แล้วฉันจะไปติดตามเรื่องราวในจักรวาลได้อย่างไร! อีกอย่างฉันเรียกตัวเองว่า ผู้พลาดไปเรื่อง ไม่ใช่สารานุกรม เรื่องที่ฉันไม่รู้มีอีกเยอะ! อย่างน้อยๆ ก็คำตอบในข้อสอบภาษาอังกฤษกับคณิตศาสตร์ และรอบอกรอบเอว รอบสะโพกของนายโง่เล้าซูยริวจิ!

หลินเหลาซือ เธอทำหน้าที่แบบนั้นหมายความว่ายังไง ฉันไม่ต้องการความสงสารเห็นใจจากยักษ์อาจารย์ซุ่มซ่ามระดับจักรวาลอย่างเธอหรอกนะ!

อุปกรณ์สื่อสารช่วยถ่ายทอดเสียงตะโกนในใจของฉันไปยังไฮโคอินอย่างลึกลับจริง และไฮโคอินก็รีบรายงานซูยริวจิ เพราะก่อนที่ฉันจะอดไม่ไหวระเบิดออกมานั้น ไอ้เจ้าที่มันรีบเข้ามาถอดฉันจากด้านข้าง ก็มหันตพิบัติอย่างจริงจัง "ผมขอโทษครับเกอร์ซัจ้า ทั้งหมดเป็นความผิดของผมเอง ผมคาดหวังในตัวคุณสูงเกินไป...อีก!"

ฉันหยุดคำพูดของซูยริวจิด้วยหมดเสຍ ผลักเขาไปด้านข้างก่อนจ้องหน้า

* คำว่า 'สันติสุขชั่วนิรันดร์ (Eternal Peace)' ในภาษาจีนออกเสียงว่า 'หย่งจิวเหอผิง' เรียกย่อว่า 'หย่งเหอ' โดยคำว่า 'หย่งเหอ' ยังเป็นชื่อแบรนด์น้ำเต้าหู้ที่มีชื่อเสียงในจีนด้วย

หลินเหลาชื่อ "เธอ! อธิบายเรื่องขององค์กรที่มีชื่อเหมือนร้านอาหารเข้าให้ฉันฟังอย่างละเอียดหนึ่งรอบ"

หลินเหลาชื่อสั้นไปทั้งตัว ใช้ปืนชี้หน้าตัวเองพลางถาม "ฉันเธอ เธอพูดกับฉันเธอ"

"ไม่ใช่เธอแล้วจะเป็นใคร ในเมื่อเป็นลูกจ้างขององค์กรก็ต้องเข้าใจองค์กรเป็นอย่างดีสิ"

"แน่นอนอยู่แล้ว! ฉันต่อสู้เพื่อสันติสุขของจักรวาลมาเป็นร้อยปีแล้ว!"

หลินเหลาชื่อพูดพลางวางปืนลงบนระเบียงทางเดิน (ทำให้ฉันผุดความคิดที่จะแย่งปืนมาจากเธอ) ก่อนจะหยิบวัตถุชิ้นหนึ่งที่หน้าตาคล้ายซอลก์เขียนกระดานออกมาจากกระเป๋า กดปุ่มด้านบนและชี้ไปด้านหน้า จากนั้นฉายภาพดวงดาวหลายดวงที่ดูเหมือนระบบกาแล็กซี

หลินเหลาชื่อกระแอมสองสามทีขณะชี้ไปยังดาวดวงหนึ่ง "ฟังให้ดีละสมาพันธ์ดาวเคราะห์ฮีเทออร์นัล พีชของเราก่อตั้งขึ้นในปีจักรวาลคักราชที่ 10003 ผู้ก่อตั้งคือท่านซาโตว์ ราชาแห่งดวงดาวเอ็มเมอร์ลิ่ง ท่านซาโตว์มีลางสังหรณ์ว่าหากปล่อยให้ชาวมาเดลาและกบฏอื่นๆ ในจักรวาลกดขี่ข่มเหงดาวขนาดเล็กที่อยู่ใกล้เคียง จะทำให้จักรวาลทั้งหมดล่มสลาย ดังนั้นจึงรวบรวมพันธมิตรที่มีปณิธานในการต่อต้านความชั่วร้ายและจัดตั้งสมาพันธ์ต่อต้านผู้รุกรานขึ้นเป็นแห่งแรก แม้ระหว่างทางขยาดัวจะต้องเผชิญการโจมตีจากศัตรูทั้งทางตรงและทางอ้อม ตลอดจนการแตกแยกภายในอย่างต่อเนื่อง แต่คุณธรรมและความถูกต้องย่อมไม่พ่ายแพ้ให้กับสิ่งใด! ด้วยความพยายามทุ่มเทของบรรพบุรุษ ทำให้พวกเรา ดาวมาเดลาซึ่งเป็นฝ่ายชั่วร้าย และสมาพันธ์ดาวกระจายที่วางตัวเป็นกลางสามารถคานอำนาจกันจนกลายเป็นสามขั้วอำนาจใหญ่ในจักรวาล!"

"..."

"สมาพันธ์ อี.พี. ของเราดำเนินการต่อต้านชาวมาเดลาอย่างแข็งขันนอกจากจะเป็นฝ่ายออกโจมตีแล้ว ยังส่งเจ้าหน้าที่ไปเฝ้าสังเกตการณ์ตามดาวเคราะห์ที่อ่อนแอหรือการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีค่อนข้าง

10 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 5

ล้าหลัง หากพบผู้รุกรานจะรีบรายงานผู้บังคับบัญชา จากนั้นจัดส่งเจ้าหน้าที่ตามจับหรือเรือรบจักรวาลแล้วแต่สถานการณ์ออกไปปฏิบัติภารกิจกู้คืนดินแดน" หลินเหลาซื้อกดชอล์กเทคโนโลยีสูงหนึ่งครั้งเพื่อปิดภาพฉายรูปดวงดาว สองมือเท้าสะเอวและพูดอย่างภูมิใจว่า "อธิบายแบบนี้เธอเข้าใจไหม"

ฉันเอียงคอตอบ "สรุปว่าเป็นองค์กรที่เป็นศัตรูกับดาวมาเคล่าว่าไงนี่เออะ"

"สรุป?" หลินเหลาซื้อขึ้นเสียงสูงและเปิดเครื่องฉายภาพที่อยู่ในรูปแท่งชอล์กอีกครั้ง ก่อนจะชี้ไปยังดวงดาวที่ส่องแสงระยิบระยับ "เธอไม่ได้ฟังให้ชัดหรือไงว่าพวกเราเป็นกลุ่มผู้ปกป้องจักรวาลไม่ให้ถูกทำลายล้าง พิทักษ์สันติสุขในจักรวาล สร้างความรักและคุณธรรมที่..."

ฉันถามแทรก "ก็คือฝ่ายผู้ร้ายแสดนี่ใช่ไหม"

"เอ่อ จู่ๆ มาบอกว่าฉันแสด...อ๊ะ ไม่ใช่ๆ! พวกเราไม่ใช่ฝ่ายผู้ร้าย พวกเราเป็นฝ่ายตรงข้ามกับฝ่ายผู้ร้าย!"

"ฉันไม่สนหรอกว่าเธอจะเป็นฝ่ายแอบเปิ้ลหรือพายลับปะรดกล้วยหอม แล้วฉันก็ไม่สนใจประวัติศาสตร์และมุมมองที่พวกเธอมีต่อตัวเองด้วย สรุปว่าพวกเธอเป็นฝ่ายตรงข้ามกับชาวมาเคล่าถูกต้องหรือเปล่า"

"จะสรุปง่ายๆ แบบนั้นได้ยังไง..." หลินเหลาซื้อทำหน้าที่เหมือนถูกฉันทักไปหลายหมัด

ซูริวจิแทรกตัวเข้ามาพลาจโบกมือใกล้เกลี้ย "ขอโทษครับอาจารย์หลินเกรซจำไม่สนใจเรื่องที่ไม่มีในข้อสอบและไม่เกี่ยวกับการหาเงิน อาจารย์อย่าถือสาเลยนะครับ"

"ความสนใจของฉันไม่ได้จำกัดอยู่ในวงแคบขนาดนั้น เรื่องอื่นๆ ฉันก็สนใจเออะ!"

"อย่างเช่นอัศวินเซเลอร์กับผมนะเธอ"

ซูริวจิพูดคำว่า 'ผม' ด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยความหวังจนน่าประทับใจ ทำให้ฉันเหม่อลอยและไม่ได้แก้ไขคำพูดเขาในทันที

นั่นทำให้หลินเหลาซื่อมองฉันด้วยแวตาวะทนาแถมปวดใจ เธอคว้าปิ่นขึ้นมาและพูดด้วยน้ำเสียงเศร้าโศกเต็มประดา "น่าเศร้าเหลือเกิน เธอช่างเป็นเด็กที่โง่เขลา แต่ความไม่รู้ไม่อาจกลบเกลื่อนความผิดได้ ดังนั้นยกมือหรือหนวดสัมผัสขึ้นเหนือศีรษะเดี๋ยวนี้ตัวหนูหย่าจื่อ ผู้รุกรานจากดาวมาเดลา"

"หา?"

"เฮ้?"

"เกรซจำเป็นผู้รัก...อ้อ!"

ฉันต่อคางซุยริวจิเป็นรอบที่สองก่อนหันไปชี้หลินเหลาซื่อพลางตะโกนเสียงดัง "เฮ้! ไม่ใช่แล้ว! ทำไมฉันถึงกลายเป็นผู้รุกรานล่ะ!"

"ฉันก็ไม่อยากเชื่อเหมือนกัน ตอนแรกฉันแค่สอดส่องดูเป้าหมายที่นักเรียนห้องฉันคลุกคลีด้วย แต่การสอดส่องครั้งนี้กลับทำให้ฉันพบว่าเธอมีส่วนพัวพันกับเรื่องต่างๆ มากมาย"

หัวใจของฉันหดรึง ฉันจำได้แค่ว่าต้องระวังนักบรคริสตัล แต่ลืมไปสนิทเลยว่ายังมีศัตรูอื่นอีก

พลาดแล้วจริงๆ...ตั้งแต่ที่โฮโคอินอธิบายเรื่องลึ้มให้ฟัง ฉันน่าจะตระหนักได้ว่าในโลก...ไม่ใช่ ในเมืองไทเบไม่ได้มีมนุษย์ต่างดาวเพียงกลุ่มเดียว

พลาดแล้วก็พลาด มัวแต่เสียใจก็ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น ฉันจึงได้แต่ฟังหลินเหลาซื่อพูดต่อด้วยจิตใจตึงเครียด

"เรื่องแรก ตลอดระยะเวลาห้าปีตั้งแต่เรียน ม.ต้น จนถึง ม.ปลาย เธอไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับคนดังในชั้นเรียนเลย แต่ภาคเรียนนี้กลับเป็นศูนย์กลางของคนดังในห้อง A...ไม่ใช่ลิ ในโรงเรียนของเราเลยก็ว่าได้ ต่อจากนั้นสองเดือนที่แล้ว คุณหลุยส์ อาเบล เบิร์นสไตล์ บลิวส์ เดอ ออกุสต์ อาจารย์ฝึกสอนที่ย้ายมาสอนห้องพวกเธอมีเรื่องขัดแย้งกับเธอได้ไม่นานก็ถูกย้ายออกไปจากโรงเรียน แลผมยังติดตอไม่ได้จนถึงทุกวันนี้ นอกจากนี้ เดือนที่แล้วเธอเข้าไปวุ่นวายกับภักตาคาร ZOO อย่างกระตือรือร้น ต่อมาไม่นาน

12 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 5

ผู้บริหารภัตตาคารและพี่น้องของเขาก็มีคู่รักกันหมด!" หลินเหลาชื่อพูดต่อเนื่องรวดเดียวจบ สองมือจับปิ่นและเดินเข้ามาหาฉัน "จากหลักฐานหลายอย่างที่กล่าวมา ฉันขอตัดสินว่าเธอเป็นชาวมาเดลาที่เข้ามายึดตัวตนที่แท้จริงของตัวมนุษย์ชื่อ รีบถอดร่างปลอมของเธอออกเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นฉันจะใช้กำลังเข้าปราบปราม!"

"..."

"เธอฟังไม่รู้เรื่องหรือไง ฉันจะยิ่งจริงๆ นะ"

"หลักฐานที่ว่ามีแค่นี้เหรอ แค่นี้ก็เอามาเป็นเหตุผลในการจับตัวฉันแล้วเหรอ" หลักฐานอันไร้สาระของอีกฝ่ายทำเอาฉันโกรธ จึงอดพูดเสียงดังขึ้นเรื่อยๆ ไม่ได้ "หรือว่าในความคิดของเธอ รูปแบบการรุกรานของชาวมาเดลาคือการดึงดูคนดังในห้อง ช่วยถอดถอนอาจารย์ที่ไม่เหมาะสมแทนปวงชน ทำให้คนใกล้ตัวมีคู่รัก ในความคิดของเธอ ผู้รุกรานทำเรื่องแบบนี้เหรอ ผู้รุกรานที่ว่าควรจะเป็น..." ฉันหยุดทอหอบหายใจครู่หนึ่งก่อนพูดต่อ "ควรจะทำแบบในหนังสือลึกลับไม่ใช่เหรอ? เป็นต้นว่าช่วงชิงพลังงานของมนุษย์ ยึดครองสถานที่สำคัญในโลกมนุษย์ ล่ามนุษย์เหมือนล่าเหยื่อ กลั่นแกล้งมนุษย์ด้วยสถานการณ์น่าหวาดกลัวหรือคิดไม่ถึง หรือจับมนุษย์ไปศึกษาวิจัยบนยูเอฟโอ"

"ตามหลักแล้วควรจะเป็นแบบนี้ แต่ก็ไม้อาจตัดความเป็นไปได้ของผู้รุกรานสายพันธุ์ใหม่"

"ฉันเนี่ยนะผู้รุกรานสายพันธุ์ใหม่! การดึงดูคนดัง ทำให้อาจารย์สารเลวหายตัวไป และทำให้ชายทั้งแก่งพบว่าตัวเองเป็นเกย์หรือเป็นไบเซ เป็นเรื่องที่คุณรุกรานทำกันหรือไง เรื่องพรรคนี้มีประโยชน์อะไรกับผู้รุกราน"

หลินเหลาชื่อส่ายหน้า "ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก แต่ว่า...เรื่องราวที่เกิดขึ้นรอบตัวเธอมันผิดปกติเกินไป ไม่ใช่เรื่องที่คุณจะเกิดขึ้นบนโลกมนุษย์"

"ฉันก็รู้ว่าอัตราการเกิดเรื่องบ้าๆ แบบนี้มันแทบจะเป็นศูนย์ แต่ในเมื่อมันเกิดขึ้นแล้วจะให้ฉันทำอย่างไรล่ะ!"

"ถึงบอกไปว่าเธอไม่ใช่ชาวโลก!"

"สันนิษฐานแบบนี้แหละเหอ การที่ซูยวิจิ เอลิซ่า พี่เชรีน และแอลลี มาอยู่กับฉันเป็นเรื่องของพวกเขา ส่วนการที่หลุยส์ ช้างหลังละไว้หายตัวไป เป็นความต้องการของสวรรค์และกฎแห่งกรรม ส่วนเรื่องของคนของ ZOO มีคูร์กกันหมดเป็นเพราะ...เพราะความรัก! มันไม่เกี่ยวกับฉันเลยสักเรื่อง!"

"จริงเหอ"

"จริงสิ" ฉันตอบอย่างจะฉานไว้ความลึงเล "เรื่องพวกนั้นไม่เกี่ยวกับฉันเลยสักนิด...หลุยส์อาจจะเกี่ยวหน่อยๆ แต่ผู้ลงมือที่แท้จริงคือนักบรคริสตัส เรื่องทุกอย่างเป็นผลลัพธ์จากการทำงานตามปณิธานของโลก ฉันแค่อึดใจไม่กี่ที่อยู่ที่ใกล้ไปหน่อย เลยกกลายเป็นผู้เคราะห์ร้ายที่ถูกดึงเข้าไปพัวพัน"

"แต่ว่า..." มือของหลินเหลาซื่อที่จับปิ่นอยู่ลดลงเล็กน้อย เธอขมวดคิ้วพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง "แต่ฉันก็ยังมีรู้สึกว่ามันเวอ์เกินไปอยู่ดี"

"ชีวิตจริงยิ่งกว่านิยายเสมอแหละ" ขณะตอบ ฉันนึกเสียใจที่เมื่อกี้ไม่ได้แย้งปิ่นมาจากเธอ ถ้าทำ ปานนี่ก็คงใช้ด้ามปิ่นเคาะหัวมนุษย์ต่างดาว คนนั้นจนสลบไปแล้ว จากนั้นจะได้เก็บกระเป๋ากลับบ้าน เตรียมอ่านหนังสือสอบปลายภาค

ฉันรู้ว่ามันเวอ์มาก แต่จะโทษฉันได้ยังไง ต้องกลายเป็นกบฏไปพร้อมกับผู้รุกรานจากต่างดาว ตัวเองกลายเป็นผู้ชาย แพนหนุ่มกลายเป็นผู้หญิง ต้องเห็นเกย์มีคูร์กไปหลายคู่ สุดท้ายยังพบว่ามิซาเริ่มอยู่ได้จุมูกฉัน แดมแพนฉันยังเกือบถูกจักรพรรดิในฮาเริ่มแย่งไปอีก

ฉันแค่ต้องการชีวิตที่สงบสุข ความท้าทายสูงสุดคือการที่ผลสอบวัดคุณภาพหนักเรียนพาฉันผ่านไปสู่ภาคเรียนที่สองได้อย่างราบรื่น แค่นั้นมันผิดด้วยเหอ! ต่อให้ฉันเคยมีความฝันในสมัยประถมคือการได้บังคับหุ่นยนต์ แต่สวรรค์ไม่ต้องล้อเล่นกับฉันขนาดนี้ก็ได้ หรือถ้าจะเล่น อย่างน้อยก็ควรให้ฉันอยู่ฝ่ายคุณธรรม...

"เกรซ ฉันจะถอดอุปกรณ์สื่อสารแล้วนะ เธอขี้นชะมัดเลย"

"ห้ามถอด! พวกนายต้องรับผิดชอบชีวิตที่บิดเบี้ยวของฉัน!"

ซูยวิจิตบไหล่ซ้ายฉันเบาๆ และพูดเสียงค่อย "เกรซจำ ไว้กลับบ้าน"

14 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 5

แล้วพวกเราจะรับผิดชอบอย่างเต็มที่ ตอนนี่จัดการเรื่องตรงหน้าให้เรียบร้อยก่อนดีไหม"

"นายจะรับผิดชอบยังไงซะ แต่งานกับฉันหรือไง"

"ถ้าเกรงเจ้ากับคุณนาซิลด์ตกลง..."

"พอแล้ว! ใครให้พวกเธอมาขอแต่งงานกันตอนนี่ รีบจัดการสมานพันธ์น้ำเต้าหู้ที่อยู่ข้างนอกเร็วเข้า ฉันจะได้ออกจากห้องน้ำ!"

โฮโคอินใช้เสียงที่แท้จริงตะโกนผ่านทางโทรจิต เสียงตะโกนของเขาทำให้ฉันได้สติ เสียงทุ้มอันน่าดึงดูดของญาติผู้ใหญ่ของซูริวจิข้างเต็มไปด้วยความน่าเกรงขาม

"ฉันเกลียดเธอ ตวนมู่หย่าจื่อ!"

ฉันไม่สนใจเสียงคำรามอย่างเดือดดาลของโฮโคอินขณะคิดแผนรับมือเหตุการณ์ตรงหน้าอย่างจืดจาง

ตอนนี้ฝ่ายฉันพอจะรู้ว่าที่มาที่ไปและหลักฐานที่ฝ่ายศัตรูมีอยู่อย่างคร่าวๆ แล้ว ขั้นตอนต่อไปคือการแย่งอำนาจในการควบคุมสถานการณ์มาจากฝ่ายศัตรู และเปลี่ยนกติกาในเกมครั้งนี้ให้เราเป็นฝ่ายได้เปรียบ

จะตั้งกติกาอย่างไรฉันยังไม่ได้คิด แต่ก่อนคิดกติกาต้องหาเติมพื้นที่จะทำให้เราอยู่เหนือศัตรูได้ก่อน

อะไรจะเป็นเติมพื้นที่ให้ฉันได้บ้าง ฉันจ้องหลินเหลาซือพลางขมวดคิ้วขณะกำลังกลุ้มใจไม่รู้จะหาเติมพื้นที่จากไหน เครื่องฉายภาพในรูปแท่งซอส์กที่อยู่ในกระเป๋าสีนอกของเธอก็สะท้อนเข้าสู่สายตา

นั่นไงล่ะ

ฉันพลิกซูริวจิออกพลางสุดท้ายใจลึกลง "ขอถามอีกครั้ง หลักฐานที่เธอมีแค่ชิ้นเดียว"

"ใช่"

"ก็แปลว่าเป็นหลักฐานจากการวิเคราะห์เอาทั้งหมด"

"อ้อ!"

"คิดไว้ไม่ผิด..." ฉันงใจยกมูมปากและแค้นเสียงดูถูก "ลูกจ้าง

องค์กรลันตีชื่อดังของจักรวาลไร้ความสามารถขนาดนี้เลยเธอหือ เธอเป็นคนของสมาพันธ์ที่ว่าจริงๆ เธอ คงไม่ใช่ตัวปลอมหรอคะ"

"ฉันไม่ใช่ตัวปลอม! ฉันมีหลักฐานแสดงตัว!"

หลินเหลาชื่อพูดพลางหยิบซอลค์เครื่องฉายแท่งเมื่อก้อออกมา หมุนๆ กดๆ ครู่หนึ่งก็ฉายภาพบัตรที่มีรูปถ่ายหนึ่งใบและเต็มไปด้วยตัวหนังสือที่ฉันอ่านไม่ออก

ฉันไม่สนใจตัวหนังสืออีกยือพวกนั้น แต่ชี้ไปที่รูปและถามว่า "เธอบอกว่าเธอกับคนหน้าเขียวในรูปเป็นคนคนเดียวกัน?"

"ใช่ แม้สีผิวจะไม่เหมือนกัน แต่โครงหน้าและเครื่องหน้าเหมือนกัน"

"ดูไม่ออกเลย"

"ตะ...ดูไม่ออกได้ยังไง เธอดูให้ละเอียดอีกครั้งสิ"

"ดูไม่ออกก็คือดูไม่ออก ไม่นั่นก็ให้ฉันเข้าไปดูใกล้ๆ หน่อย"

ฉันแหงนหน้ามองรูปภาพและเดินตรงไปข้างหน้า พอระยะห่างระหว่างฉันกับหลินเหลาชื่อหดลงเหลือเพียงครึ่งก้าว ฉันก็รีบยื่นมือออกไปแย่งซอลค์จากมือเธอ

ไม่รู้เพราะหลินเหลาชื่อขาดความระมัดระวัง หรือเพราะในที่สุดเทพเจ้าแห่งโชคชะตาก็เข้าข้างฉัน ทำให้ฉันแย่งซอลค์มาจากมือเธอได้อย่างไม่ต้องเปลืองแรงเลยสักนิด

"เฮ้?"

"ซุยริวจิคุ้มกันฉัน!"

ฉันรีบถอยกลับอย่างรวดเร็ว แต่ด้วยความร้อนใจและการเดินถอยหลังทำให้เกือบสะดุดขาตัวเองล้มระหว่างทาง

กว่าฉันจะทรงตัวได้และเงยหน้าขึ้นหมายจะเจรจาทอรองก็ต้อตงใจเมื่อเห็นหลินเหลาชื่อเอามือกุมท้องนึ่งของง อยู่บนพื้น ซุยริวจิกำมือขวายืนเฉียงอยู่ตรงหน้าเธอ

ซุยริวจิเอียงคอพูดอย่างซิงซัง "คุ้มกันสำเร็จ"

ลมองฉันผู้ตกภาพซุยริวจิต่อยท้องหลินเหลาชื่อหนึ่งหมัด ทำเอา

16 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 5

หมดสิ้นเร็วแรง ฉันสั่งให้นายคุ่มกันฉัน ไม่ได้สั่งให้โจมตีศัตรู แบบนี้ยิ่งทำให้เราเป็นที่สงสัยมากกว่าเดิม

ปฏิกิริยาของหลินเหลาชื่อสะท้อนความกังวลในใจฉัน เธอแหงนหน้ามองซุ่ยริวจิอย่างตกตะลึง "ซุ่ยริวจิ หรือว่าเธอ...เธอยอมปกป้องผู้รุกรานเพื่อความรัก"

ซุ่ยริวจิพยักหน้าและพูดน้ำเสียงหนักแน่นเหมือนอัศวินที่กำลังจะพลีชีพเพื่อชาติ "ใช่ครับ ไม่ว่าเกรซจ่าจะเป็นผู้รุกราน เป็นคนของสมาพันธ์ อี.พี. หรือเป็นชาวโลกธรรมดา ผมก็จะปกป้องเธอ!"

ประหลาด นี่มันคำพูดสุดโรแมนติกซัดๆ แต่ทำไมฉันไม่รู้สึกลงถึงความหวาน ตรงข้ามกลับรู้สึกอยากฆ่าคน

"เพราะว่าเธอไม่รู้จักรักพอไงล่ะ! ฉันจะเสียนตายเพราะความหวานของพวกเขาอยู่แล้ว แต่เธอกลับไม่รู้สึกลงถึงมันแม้แต่กรัมเดียว!"

ไหนบอกจะถอดอุปกรณ์สื่อสารไป

"ก็เธอบอกไม่ให้ฉันถอดไม่ใช่หรอ"

ฉันมีลางสังหรณ์ว่าบทสนทนาจะต้องวกไปวนมาเป็นวงแหวนเมมโมริสแน่ จึงรีบถอนตัวออกจากการโต้เถียง บอกให้ตัวเองจดจอกับสถานการณ์ตรงหน้า ฉันกำซอล์เครื่องฉายที่เฟิงแย่งมาได้และกระตุ้นตัวเองให้ใช้ความคิด

มีเดิมพันแล้ว แต่กติกาที่ทำให้ฝ่ายเราได้เปรียบ...ไม่สิ ต้องเป็นกติกาที่จะทำให้ฝ่ายเราชนะอย่างแน่นอน มันคืออะไรนะ

ฉันรู้สึกว่่าอุปสรรคตรงหน้าหนักหนากว่าทุกครั้งที่เคยพบเจอ นี่มันไม่เหมือนตอนทำสงครามกับนักบวชคริสตัส ไม่ใช่แค่หลบเลี่ยงก็พอ แต่ต้องทำให้อีกฝ่ายพ่ายแพ้อย่างแท้จริง ทว่าถ้าฟังฉัน ซุ่ยริวจิ และโฮโคอินจะสามารถล้มศัตรูด้วยวิธีอื่นๆ หน้าได้หรือ

หลินเหลาชื่อเกาะผนังระเบียงทางเดินพยุงตัวเองให้ลุกขึ้นระหว่างที่ฉันเงยบ เธอส่ายหน้าช้าๆ พลางขมวดคิ้ว "การใช้กำลังและขโมยของแบบนี้ ถ้าอาจารย์ประจำชั้นของเธอรู้เข้าจะต้องเสียใจมากแน่ๆ"

"ฉันจะระวังไม่ให้รู้...อา!" ไอเดียพลันบังเกิดขึ้นในสมอง "อาจารย์หลิน เรามาเจรจาตกลงกันดีกว่า"

"ฉันไม่ได้จะมาเจรจา แต่มาจับกุมเธอ"

"ด้วยหลักฐานแค่นั้นนะเหรอ ถ้าฉันรายงานเรื่องในวันนี้ให้หน่วยงานของโลกรับทราบ คนที่จะถูกจับคงเป็นเธอมากกว่า..." ฉันเงยไปหลายวินาที ก่อนพูดต่อ "คุณมนุษย์ต่างดาวที่เข้ามาในโลกอย่างผิดกฎหมาย แถมยังพยายามจับกุมชาวโลกอย่างผิดกฎหมายอีก"

เห็นได้ชัดว่าหลินเหลาซื่อคิดไม่ถึงว่าฉันจะย้อนจับผิดเธอ จึงรีบพูดอย่างร้อนรนะคนตกใจว่า "ฉันไม่ได้เข้ามาในโลกอย่างผิดกฎหมาย! ฉันปฏิบัติตามกฎหมายของจักรวาลและสนธิสัญญาที่สมาพันธ์ อี.พี. ลงนามร่วมกับดวงดาวต่างๆ!"

ฉันเลิกคิ้วถาม "ไม่ทราบว่าเป็นบรรดาดวงดาวที่ลงนามมีดาวโลกรวมอยู่ด้วยหรือเปล่า"

"เอ่อ..."

"ไม่มีใช่ไหมละ" ฉันแกว่งขอลึกในมือไปมา "เธอไม่มีหลักฐานเป็นรูปธรรมที่จะพิสูจน์ได้ว่าฉันเป็นมนุษย์ต่างดาว แต่ฉันมี แค่งเจ้าสิ่งนี้ให้กับสถาบันวิจัยทางวิชาการ MxB หรือหน่วยงานแบบ Sector 7 ของอเมริกาก็จะมีนักวิจัยสวมชุดปลอดภัยขับรถมารับเธอไปเป็นหนูทดลองในห้องวิจัยทันที"

"อึ้ย!"

"ยังไงเธอก็เป็นมนุษย์ต่างดาวที่มาจากดาวที่มีความเจริญทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสูง อวัยวะตั้งแต่เส้นผมไปจนถึงสมองล้วนมีคุณค่าทางการวิจัยทั้งนั้นแหละ ส่งตัวเข้าไปแล้วจะต้องถูกแบ่งเซลล์ออกทีละเซลล์เพื่อศึกษาวิจัยแน่"

ไหล่ของหลินเหลาซื่อสั่นสะท้าน เธอจับปืนในมือแน่น กัดฟันพูดเสียงดัง "ฉัน...ฉันไม่มีทางเข้าไปในสถานที่แบบนี้เด็ดขาด! ฉันเป็นคนของสมาพันธ์ อี.พี. พวกเธอจะ..."

18 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 5

"โลกกับสมпатия อี.พี. ไม่ได้มีข้อตกลงระหว่างกันสักหน่อย สำหรับชาวโลก พวกเธอกับชาวมาเดลาโก้เป็นผู้รุกรานเหมือนกันนั่นแหละ" ฉันทยกมือขึ้นหยุดคำโต้แย้งของหลินเหลาซือ ก่อนเก็บซอส์กลงในกระเป๋า "แต่ฉันอาจไม่แจ้งหน่วยงานรัฐบาลก็ได้ ถึงยังไงฉันก็เป็นคน ถ้าต้องเห็นอาจารย์ที่โรงเรียนถูกแซฟฟอร์มมาลีนคงไม่สบายใจเท่าไร"

"โกหก"

ไฮโคอินพูดเสียงต่ำผ่านอุปกรณ์สื่อสาร แต่ฉันพูดต่อโดยไม่สนใจเขา "ดังนั้นเรามาพนันกันดีกว่า ฉันมีเรื่องที่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อยากให้เธอรู้ ถ้าเธอสามารถค้นพบเรื่องนั้นได้ในเวลาที่กำหนดและมีหลักฐานเป็นรูปธรรม ยืนยันชัดเจนว่าฉันเป็นมนุษย์ต่างดาวอย่างที่เธอกล่าวหา ฉันจะไม่รายงานเรื่องของเธอกับเบื่องบน แถมยังจะบอกชาวกรองที่เธอต้องสนใจแน่ๆ ไปด้วย"

หลินเหลาซือถามอย่างลึกลับ "...ผู้สมรู้ร่วมคิดของเธอเธอ"

"เธอจะเข้าใจว่ายังไงก็แล้วแต่ ว่าไง จะยอมรับข้อเสนอหรือจะไปเป็นหนูทดลองที่สถาบันวิจัยทางวิชาการ"

"..."

"อย่าคิดแย่งซอส์ไปจากฉัน เพราะจากการ 'คุ้มกัน' เมื่อกี้ เธอน่าจะรู้แล้วว่าถึงซุยริวจิจะโง่ แต่บูเก็งไช่ย่อ"

คำพูดสุดท้ายของฉันทำเอาซุยริวจิน้ำตาคลอเบ้า ช่างเป็นคนโง่ที่ไม่สำนึกตัวเองเอาซะเลย

หลินเหลาซือก็น้ำตาคลอเบ้าเช่นกัน แต่ที่ต่างกันคือน้ำตาของเธอเกิดจากความโกรธแค้น ไม่ใช่ความตกตะลึง "ซิวรัยเกินไปแล้ว! ถึงขั้นใช้วิธีแบบนี้ข่มขู่ฉัน เธอเป็นผู้รุกรานจากต่างดาวจริงๆ ด้วย!"

ฉันห้ามตัวเองไม่ให้สั่นกลับ แต่ใช้แววตาและความเจียบกดดินอีกฝ่ายแทน

หลินเหลาซือก็ถิมฝีปากมองเห็นฉันอยู่นาน ก่อนจะก้มหน้าและลดปิ่นลงในที่สุด "ฉันยอมรับข้อเสนอ"

"ดีมาก ฝ่ายฉันจะเตรียมเขียนความลับลงในกระดาษนี้เดี๋ยวนี้แล้วใส่ลง

ในกล่องและล็อกไว้ จากนั้นมอบกล่องให้เธอเป็นผู้ดูแล" ขณะที่ฉันพูด ซุ่ยริวจิกับโฮโคอินต่างใช้ปากและโทรจิตเปล่งเสียง 'หา' ออกมา ว่าฉัน สลัดความคิดเห็นของพวกเขาออกจากสมองเหมือนทุกครั้ง หยิบมือถือ ออกมาดูปฏิทิน "ส่วนเรื่องเวลา...สามสิบวันนับจากวันที่หนึ่งเดือนเจ็ด ถ้า เธอหาคำตอบไม่ได้ หรือได้แต่ไม่ถูก เธอจะต้องเลิกสงสัยในตัวฉันและหยุด ก่อกวนฉันกับเพื่อน"

หลินเหลาซื่อเบิกตาโตขณะถาม "เตี่ยว ทำไมต้องรอจนถึงวันที่หนึ่ง เดือนเจ็ดด้วย เราควรเริ่มนับตั้งแต่วินาทีนี้ไม่ใช่หรือ"

"เริ่มนับจากวันนี้ก็ชนกับช่วงสอบปลายภาคนะสิ เป็นถึงอาจารย์ อย่างน้อยเธอก็น่าจะรู้วันสอบและความสำคัญของการสอบนะ! ถ้าฉันสอบ ไม่ผ่านจนทำให้คะแนนรวมทั้งภาคเรียนไม่ผ่านเกณฑ์และไม่ได้รับ ประกาศนียบัตรเรียนจบ เธอจะชดใช้ให้ฉันยังไง!"

หลินเหลาซื่อครุ่นคิดอย่างจริงจังก่อนจะตอบ "ฉันช่วยทบทวน บทเรียนให้เธอได้ ขอเพียงทุกคนมีความพยายาม จะต้องสอบผ่านแน่นอน"

"นั่นยิ่งทำให้ฉันสอบได้คะแนนแย่กว่าเดิมสิไม่ว่า ฉันจะกลับไปอ่าน หนังสือแล้ว หวังว่าเธอจะไม่เสียใจภายหลังหรือแอบชิงหนีไปซะก่อนนะ เอาล่ะ ลาก่อน!"

ฉันยื่นมือไปข้างหน้าคว่ำตัวซุ่ยริวจิและออกเดิน มืออีกข้างล้วงเข้าไป ในกระเป๋าทำแท่งซอล์กไว้แน่นด้วยกลัวว่าหลินเหลาซื่อจะอาศัยจังหวะที่เรา หันหลังกระโจนเข้ามาแย่งของไป

โชคดีที่ด้านหลังไม่มีเสียงตะโกนหรือเสียงฝีเท้าแต่อย่างใด มันเงียบ จนฉันได้ยินแต่เสียงเต้นของหัวใจตัวเอง

"เกรซจ๋า คุณโอเคหรือเปล่า"

"ฉันไม่เป็นไร สถานการณ์ทุกอย่างอยู่ในความควบคุม" ฉันบีบมือ ซุ่ยริวจิให้เขาสบายใจ

ในสถานการณ์ที่ทิศทางการตรวจสอบผิดพลาดมาตั้งแต่ต้น การเดิมพัน ครั้งนี้จะแพ้ไม่ได้ ไม่ได้เป็นอันขาด

20 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 5

ซูยริวจิบมือฉันตอบและก้มหน้าถามอย่างกังวล "จริงหรือครับ ผมเห็นคะแนนสอบกลางภาควิชาภาษาอังกฤษกับคณิตศาสตร์ของคุณแล้ว ดูไม่เหมือนอยู่ในความควบคุมเลยนะ"

"สิ่งใกล้ตัวฉันที่อยู่นอกเหนือความควบคุมมากที่สุดก็คือปากและมือ กับเท้าของนายนั่นแหละ"

เรื่องราววุ่นวายครั้งนี้ทำให้ฉันกลับถึงบ้านช้ากว่าที่คิดไว้เกือบครึ่งชั่วโมง ฉันเตรียมใจก่อนเข้าบ้านแล้วว่าจะต้องเห็นพ่อกระโจนเข้าใส่ ร้องตะโกน นอนดิ้นอยู่บนพื้นท่าท่า 'นี่ไม่ใช่เคเอฟซี' แต่สุดท้ายสิ่งที่คิดไว้กลับไม่เกิดขึ้นเลย คนแรกที่รู้ว่าฉันกลับมาไม่ใช่พ่อด้วยซ้ำ

"คุณหนู วันนี้กลับค่ากว่าปกตินะครับ"

ถูกต้อง ผู้ที่เห็นฉัน ซูยริวจิ และโฮโคอินเป็นคนแรกไม่ใช่พ่อ แต่เป็นท่านเหมียวในชุดล่าลองที่ยืนจิบกาแฟอยู่ในห้องรับแขก

ท่านเหมียวมาบ้านฉันได้ยังไง แถมมองไปด้านขวายังพบว่าแขกที่มาเยือนไม่ได้มีแค่เขา แต่มีคลีอา พนักงานร้าน ZOO ที่ดูไม่ออกกว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายด้วย ส่วนคนที่ไม่เห็นแม้แต่เงากลับเป็นพ่อฉัน

"ถ้าจะหาผ่าบาท เขากำลังยุ่งอยู่ในครัวครับ" ท่านเหมียวพูดพลาง หลีกทางให้ฉัน ก่อนจะค้อมตัวเข้าไปยังโต๊ะอาหารที่ว่างเปล่า "เนื่องจากทะเลาะกับคลีอาจนทำโต๊ะอาหารคร่ำ ตอนนี้เลยต้องทำอาหารเย็นใหม่"

...ระหว่างที่ฉันไม่อยู่บ้าน พ่อเฮงซวยทำเรื่องบ้าอะไร

ท่านเหมียวตบไหล่ฉันและยึดตัวตรง เขาร้องเรียกซูยริวจิกับโฮโคอินราวกับตัวเองเป็นเจ้าของบ้าน "อย่ามัวแต่ยืนอยู่ตรงนั้นสิครับ ถึงแม้อาหารเย็นยังไม่เสร็จ แต่อย่างน้อยก็มีของว่างกับชาให้รับประทานไปพลางๆ นะครับ"

โฮโคอินตาเป็นประกาย เขาผลัดฉันออกและเข้าไปยืนหน้าท่านเหมียวแทน "คุณจะชงชาให้พวกเราดื่มหรือ ไซ้ใหม่ๆ ท่านเหมียว"

ซูยริวจิตะลึงครู่หนึ่งก่อนจะโบกมือทั้งสองข้าง "หา? แบบนี้รับกวาน

ท่านเหมียวเกินไปแล้ว เตียวผมจัดการเองครับ"

"ขอบคุณครับ แต่ผมเตรียมชาไว้แล้ว...เพื่อรองรับการพูดคุยอันยาวนานในค่ำคืนนี้"

ท่านเหมียวมองเห็นหน้าฉันขณะพูดประโยคสุดท้าย แค่วาดตาก็ทำเอาฉันตัวเกร็งขนลุกไปหมด รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นทาสแมวที่ถูกแมวนับร้อยจับจ้อง

คลีอาเข้ามาเบรกจินตนาการอันน่าสยดสยองของฉัน เขาถือถุงน้ำแข็งประคบใบหน้าพาลงเดินไปที่ประตูโดยไม่สนใจพวกเราที่กำลังเดินเข้ามาในห้องรับแขก "โนราฟ ฉันจะกลับแล้ว"

"ไม่อยู่กินข้าวเย็นก่อนเหรอ"

"นั่งร่วมโต๊ะกับหมอนั้นใครจะไปกินลง"

ร่างและเสียงของคลีอาหายไปนอกประตูในเวลาเดียวกัน ดูจากการกระแทกประตูและเสียงดังสนั่นแล้ว ท่าทางเขาจะอารมณ์เสียเอามากๆ

ตกลงว่าระหว่างที่ฉันไม่อยู่บ้าน พ่อเฮงช่วยทำเรื่องบ้านอะไรกันแน่

ท่านเหมียวมองประตูพลงยักษ์ใหญ่ ร่างกายและจิตใจของเขาดูอ่อนคลาสราวกับเคยชินกับเสียงกระแทกประตูที่เกือบเข้าชั้นมลพิษทางเสียงเป็นอย่างดี ทำเอาฉันอดสงสัยความสัมพันธ์ระหว่างเขากับคลีอาไม่ได้

พอเราสามคนเข้ามาในห้องรับแขกได้ไม่นาน พ่อก็ยกอาหารเย็นขึ้นโต๊ะ แม้เวลาจะไม่เพียงพอ แต่พ่อก็ยังสามารถทำกับข้าวสามน้ำแกงหนึ่ง พ่อฉันถ้าตั้งใจจะอย่างก็สามารถบรรลุภารกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ฉันเคี้ยวผัดกะหล่ำปลีพลงจ้องท่านเหมียวที่นั่งอยู่อีกฟาก รอให้เขาเอ่ยปากถามเรื่องของหลินเหลาซือ แต่เขากลับเอาแต่กินข้าว ตีมน้ำแกง และตอบคำถามโฮโคอิน ทำให้ 'การรอคอยอย่างตื่นเต้น' ของฉันกลายเป็น 'การรอคอยอย่างอดรนทนไม่ไหว'

ในที่สุดความอดทนของฉันก็ถูกใช้จนหมด ฉันวางชามเปล่าก่อนพูดเสียงต่ำ "พ่อ ท่านเหมียว ฉันมีเรื่องจะบอก"

ฉันเริ่มเล่าตั้งแต่ตอนที่ซูยริวจิถูกเปลี่ยนเพศ ช้ามตอนที่ฉันกับโฮโคอินปฏิบัติภารกิจโจมตี สุดท้ายมาถึงการเจรจาเมื่อตอนหัวค่ำ ใช้เวลา

22 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 5

ยี่สิบกว่านาที่จึงเล่าจบ

ฉันหยุดพูดและดื่มชาที่เหลืออยู่ครึ่งแก้วพลางกวาดตามองคนที่นั่งอยู่รอบโต๊ะ "ดังนั้นระหว่างนี้ขอให้ทุกคนระวังคำพูด มือเท้า และของใช้ส่วนตัวของตัวเอง ถ้าเผยแพร่ออกมา พวกเราจะกลายเป็นผู้ต้องหาหลบหนีของจักรวาล"

พอยืนขึ้นกุมมือฉัน "จากนั้นหนีไปสุดหล้าฟ้าเขียวกับเกรซจ๋า โรแมนติกจังพ่อชอบ...โอ๊ย!"

"โง่งง" ฉันหดเท้าที่ใช้เตะพอกลับมา ใช้เตะเกียบซึ่งจุกเขา "นี่ไม่ใช่เรื่องตลก พลลาดปลั่งไปเราอาจถูกตัดหัวกันหมด พ่อจริงจังหน่อยได้ไหม"

"แต่ว่า..."

"ถ้าถึงเวลาต้องหนี ฉันจะไปกับซูยริวจิ ส่วนพ่อหนีไปกับโฮโคอิน ในทิศทางตรงกันข้ามเพื่อกระจายความสนใจของศัตรู"

"พ่อไม่เอา! พ่อจะรักษาความลับของเกรซจ้ายิ่งชีวิต!"

การรับมือกับตาแก่ที่ใช้วิธีพูดตึง ไม่ได้ผล ต้องใช้การบังคับควบคุม หลังจัดการพ่อเสร็จก็ได้เวลาเผชิญหน้ากับท่านเหมียวอย่างเป็นทางการ ฉันเชื่อว่าในเมื่อเขาอุตส่าห์บอกฉันเป็นนัยให้เปิดเผยความจริงทุกอย่าง เขาจะต้องมีสิ่งที่ยอยากพูดหรืออยากทำแน่ๆ

ตามคาด ท่านเหมียววางชามและตะเกียบลงเมื่อฉันมองเขา จากนั้นประสานมือวางบนโต๊ะและถาม "คุณหนูจะฝากชอล์กแท่งนั้นไว้กับผมชั่วคราวได้หรือเปล่า ผมอยากตรวจสอบคุณสักหน่อย"

ฉันมอบชอล์กให้ท่านเหมียวอย่างไม่ลังเล พอแย่งของมาได้ฉันก็เริ่มกังวลว่าถ้าเจ้านี้มีฟังก์ชันในการแอบฟังและบันทึกวิดีโอจะอย่างไร แม้ว่าในได้วันการแอบถ่ายและแอบอัดเสียงจะใช้เป็นพยานในชั้นศาลไม่ได้ แต่ใครจะไปรู้ว่ากฎหมายของสมาพันธ์น้ำเต้าหู้จะเป็นแบบนี้ด้วยหรือเปล่า

"ขอบคุณครับ"

ท่านเหมียวพูดพลางรับชอล์กและหันไปด้านซ้าย "คุณซูยริวจิ คุณโฮโคอิน ไม่ทราบทั้งสองท่านรู้จักสมาพันธ์ อี.พี. ในแง่มุมไหนบ้าง"

ซูริวจิยึดตัวตรงก่อนตอบ "พวกเขาเป็นขั้วอำนาจฝ่ายตรงข้าม ดาวมาเดล่าที่ใหญ่ที่สุดในจักรวาล แม้ว่าค่าเฉลี่ยความสามารถในการสู้รบของประชากรโดยรวมจะสู้มาเดล่าไม่ได้ แต่ภายใต้การช่วยเหลือส่งเสริมกัน ทำให้สามารถถ่วงดุลและคานอำนาจกับพวกเราได้"

โฮโคอินทำปากเบี้ยวลงโบทตะเกือบด้วยท่าทางดูถูกเหยียดหยามเป็นอย่างมาก "พวกชอบพูดมากก่อนทำสงคราม พูดถึงคุณธรรมบ้างละ ความยุติธรรมบ้างละ สู้ตายเรื่องที่ทำมันก็เหมือนพวกเรานั้นแหละ สงคนของตัวเองเข้าไปในดวงดาวที่ล่าหลังโดยไม่ได้ขออนุญาตก่อน"

ท่านเหมียวเคาะศีรษะเบาๆ พลังถาม "ฟังแล้ว...คุณซูริวจิรู้จักสมาพันธ์ อี.พี. ผ่านตำราเรียน แต่คุณโฮโคอินเคยสัมผัสด้วยตัวเอง ผมเข้าใจแบบนี้ถูกหรือเปล่า"

"ใช่"

"ถูกต้อง"

"และแม้ว่าคุณโฮโคอินจะเคยมีประสบการณ์ปะทะกับสมาพันธ์ อี.พี. แต่ผู้ที่เผชิญหน้าด้วยไม่น่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ที่ถูกส่งมาประจำการ กลับเป็นกำลังรบที่อยู่แนวหน้ามากกว่า"

"ใช่เลย แต่พวกเขาพูดมากเหมือนกันหมด ท่านเหมียว..." โฮโคอินพลิกท่าทางจากเอ็นชาไปเป็นเกะแซนท่านเหมียวอดอ้อน ทำปากจู๋พูดเสียงหวาน "ตอนนี้จะทำยังไงดี เค้าไม่อยากบอกลาตัวเองกับคนที่ ZOO นี่นา"

"จนถึงเวลาที่ชายก็หนีไปกับคนที่ ZOO ผมจะหนีไปกับเกรซจ้าและคุณอาซิลล์"

ฉันทบโตะพลังลุกขึ้น "เดี๋ยว! อย่าเพิ่งด่วนสรุปว่าเราต้องเป็นฝ่ายแพ้! อีกอย่างทำไมคนที่ ZOO ต้องหนีด้วย พวกเขาแค่มั้ครู้รัก ไม่ได้เป็นคนทรยศโลกสักหน่อย"

"อา! จริงด้วย!"

"จริงด้วยกับผีนะสิ" ฉันทบโตะตัวลงบนเก้าอี้อย่างหมดแรงพลังเคาะ

24 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 5

โตะและดึงหัวข้อสนทนากลับมาที่เดิม "แม้ตอนนี้หลินเหลาซือจะแค่สงสัยว่าฉันเป็นมนุษย์ต่างดาว แต่เธอจะต้องสืบหาความจริงด้วยการตรวจสอบบุคคลใกล้ชิดของฉันแน่ ดังนั้นในช่วงสามเดือนนี้ขอให้งดกิจกรรมรุกรานโลกไว้ชั่วคราว การเดินทางไปไหนมาไหนหรือทำอะไรห้ามใช้ของที่ไมใช่เทคโนโลยีของโลก เวลาอยู่ข้างนอกห้ามพูดถึงเรื่องที่ชาวโลกไม่ควรรู้ อดทนจนถึงสิ้นเดือนเจ็ดเราก็สลัดเธอได้แล้ว"

ท่านเหมียวยิ้ม "ผมเกรงว่าทำแค่นี้อาจยังไม่เพียงพอ"

ฉันคิดไม่ถึงว่าท่านเหมียวจะพูดแบบนี้ หรืออาจพูดได้ว่าจิตใจสำนึกของฉันคิดว่าไม่ว่าฉันจะพูดอะไร เขาย่อมต้องสนับสนุนอย่างไรเงื่อนไข

ท่านเหมียวมองสีหน้าตกตะลึงของฉันด้วยแววตาอบอุ่นและเข้าใจ ก่อนจะฉีกยิ้มที่เฉียบคมกว่าปกติเล็กน้อยและพูด "พวกเราไม่อาจเป็นฝ่ายตั้งรับและป้องกันอย่างเดียว แต่ต้องจับผิดฝ่ายศัตรูด้วย ส่วนนี้ให้เป็นหน้าที่ผมเอง ผมจะจัดการอย่างเหมาะสม"

ฉันขู่มหัวพูดอย่างลัดกลุ้ม "ฉันเล่าเรื่องของหลินเหลาซือให้ฟังไม่ใช่เพราะต้องการให้คุณช่วย แค่อยากให้ระวังตัวไว้จะได้ไม่ถูกดึงเข้ามาเกี่ยวกับ"

"ผมถูกดึงเข้ามาเกี่ยวกับแต่พวกเขาเพิ่งเลี้ยงลูกสาวของเพื่อนเฮงฮวยของผมแล้วล่ะครับ" ท่านเหมียวไม่เปิดโอกาสให้ฉันพูดเกลี้ยกล่อมอะไรอีก แต่ลุกขึ้นอย่างรวดเร็วพร้อมกับใช้ทิวซู่เซ็ดปาก จากนั้นค้อมตัวเล็กน้อยเหมือนตอนอำลาลูกค้าในร้าน ZOO "ผมขอตัวก่อนนะครับ ถ้ามีข่าวคราวหรือแผนการเพิ่มเติม ผมจะรีบแจ้งให้ทุกท่านทราบ"

"รบกวนท่านเหมียวด้วย สวัสดีครับ"

"ท่านเหมียวต้องมาที่นี่อีกนะ"

ซูริวจิกกับโฮโคอินเอ่ยลาท่านเหมียวด้วยท่าทางเป็นธรรมชาติ แม้แต่คนไร้มารยาทอย่างฟอฮังโบกตะเกียบแสดงกิริยาที่กำกึ่งระหว่างอำลากับไล่แขก ทว่าฉันกลับจ้องท่านเหมียวหนึ่งไม่ขยับ

ท่านเหมียวขมวดคิ้วเล็กน้อยก่อนหันหลังเดินอ้อมโตะมาตรงหน้าฉัน

จากนั้นลูบหัวฉันและพูดเสียงค่อย "เชื่อผมเถอะ คุณหนูไม่จำเป็นต้องกังวลกับเรื่องทุกอย่าง อย่างน้อยส่วนของผมก็ไม่ต้อง"

"...ระวังตัวด้วยนะ" ฉันผินเค้นคำพูดนี้ออกมา

"ครับ"

ท่านเหมียวเดินออกจากห้องรับแขก ผ่านระเบียงด้านหน้าและประตูใหญ่ ฉันแหงนหน้ามองฟ้าเพดานขณะที่เสียงปิดประตูดังขึ้น การดึงอดีตเจ้าหน้าที่สายสนับสนุนของดาวมาเดลาที่อยากปลดเกษียณเข้ามาพัวพันกับเรื่องวุ่นวายระดับดวงดาวแบบนี้ทำเอาฉันรู้สึกผิดไม่น้อย และที่ยิ่งทำให้ฉันรู้สึกผิดมากขึ้นคือส่วนหนึ่งในตัวฉันกำลังแอบดีใจ การได้ผู้ช่วยที่คำพูดติดปากคือ 'ในฐานะอดีตเจ้าหน้าที่สายสนับสนุนที่ดำรงตำแหน่งบริการในปัจจุบัน เรื่องแค่นี้จะจัดการไม่ได้ไต่ยังไง' มันเจ๋งจะตาย ดึกว่ามีสองพี่น้องผู้รุกรานที่โง่งมาเป็นล้านคนซะอีก

คิดมากไปก็ไร้ประโยชน์ จดจ่อกับเรื่องตรงหน้าดีกว่า ฉันถอนหายใจยาวพลางก้มหน้าตั้งใจจะกินข้าวต่อ แต่พอมองผ่านซุ่ยริวจิกับโฮโคอินกลับนึกถึงเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้

"เฮ้ ทำไมพวกนายถึงไม่มีปฏิริยาอะไรเลยละ"

"เกรซจำพูดเรื่องอะไร"

"เค้ามีปฏิริยากับท่านเหมียวออกจะตาย"

"โง่งง! ใครเขาหมายถึงปฏิริยาแบบนั้นเล่า! ฉันเปิดเผยฐานะของพวกนายให้บุคคลที่สามรู้โดยไม่ได้ถามพวกนายก่อน พวกนายไม่โกรธฉันเลยเหรอ"

สองพี่น้องโง่งงตรงหน้าและขวามือของฉันต่างมองหน้ากัน แล้วจึงตอบอย่างเป็นธรรมชาติสุดๆ "ไม่ได้หรือไง"

เสียงตอบอย่างพร้อมเพรียงของพวกเขาทำให้ฉันสัมผัสได้ถึงความเชื่อใจอย่างสุดซึ้ง แต่ที่รุนแรงกว่านั้นคือความรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง ดวงดาวพรรคไหนกันนะที่ภารกิจคือการรุกราน แต่กลับอบรมหนวยรบแนวหน้าได้ซื่อป้อขนาดนี้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)